

ובשֵׁלֶשׁ הַפְּעָמִים הִלְלוּ הַכֹּהֲנִים
מְחֻזְרֵת לְצִדִּיקָה פְּרָאוּי. הַכֹּהֲנִים
הַזֶּה נִפְרָסֵת לְמַעְלָה, בְּתוֹךְ אוֹתָהּ
הַנִּקְדָּה הַטְּמִימָה, בְּאוֹר הָרֵאשׁוֹן
שֶׁנִּפְרָס. אַחַר כֵּן נִפְרָסֵת
בְּשִׁלְמוֹת. וְשׁוֹרָה עַל אוֹתָהּ
הַפְּרִיסָה, כְּשִׁסּוּכְכוֹת כִּנְפֵי
הַכְּרוּבִים עַל הַכֹּהֲנִים הַזֶּה, כְּדִי
לְסוּכֵךְ עַל הַכֹּהֲנִים, וְלֹא תִהְיֶה
בְּגִלּוּי.

כִּפְרָת, כִּפְרָת כְּתוּב. כְּשֶׁבֵּא הָאוֹר
הַעֲלִיזוֹן, אוֹתָם הַכְּרוּבִים מִפִּים
בְּכַנְפֵיהֶם וּמַעֲלִים אוֹתָם לְמַעְלָה,
וְאוֹמְרִים שִׁירָה מְרַב אוֹתָהּ
הַשְּׂמֵחָה שֶׁל אוֹתוֹ הָאוֹר.

כְּמוֹ כֵּן לְמִטָּה, וְהַכֹּהֲנִים מְחֻזְרֵת,
וּמֵאוֹתָם הַשְּׁלֵשָׁה הָיוּ כְּרוּבִים
יָמִין וּשְׂמָאל. בְּיָמִין שׁוֹרָה הָרוּחַ
שֶׁלְמַעְלָה, מֵאוֹתוֹ הַצַּד. וְהַשְּׂמָאל
שֶׁהִיָּה בְּמַעְרֵב בְּהַחֲזֵרֵת הַכֹּהֲנִים,
עוֹמֵד אֲצִלוֹ בְּצַד הַשְּׂמָאל, וְשׁוֹרָה
בּוֹ רוּחַ שֶׁל נִקְבָּה, וּמִתְחַבֵּר זֶה
עִם זֶה בְּחִבּוּבֹת שֶׁל זָכָר וּנְקֵבָה.
וְכֵן לְכָל הַצְּדִידִים בְּהַחֲזֵרֵת
הַכֹּהֲנִים. וְלַעוֹלָם הֵם שְׁנַיִם, זָכָר
וּנְקֵבָה, לְמִטָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה הֵם
שְׁנַיִם וְלֹא יוֹתֵר.

וְאִם תֹּאמַר לְמַעְלָה, הוֹאִיל וְלֹא
צָרִיךְ דְּבִקּוּת בַּכֹּהֲנִים, אִיךָ מְחֻזְרֵת
הַכֹּהֲנִים? וְדַאי בְּאוֹתָהּ הַחֲזֵרָה
נִדְּבָקִים זֶה עִם זֶה, וְתִמִּיד הוּא
נִדְּבָק בָּהּ.

כְּמוֹ שֶׁהַכְּרוּבִים הֵם לְמַעְלָה,
עוֹמְדִים עַל אוֹת וְנֵס, וְהָרִי בְּאֶרְנוֹ
סוּד הַכְּתוּב (שְׁמוֹת ב) פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים
סוּכְכִים, וְלֹא כְּתוּב פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים
סוּכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם, אֲלֵא שֶׁעַל אוֹת
וְנֵס הָיוּ עוֹמְדִים. בְּזִמְנֵים יְדוּעִים
הָיוּ מַעֲלִים כְּנָפֵיהֶם, וּפּוֹרְשִׁים
אוֹתָם לְמַעְלָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְהָיוּ
מְחֻזְרֵת וּמְסוּכְכוֹת עַל הַכֹּהֲנִים.
וְעַל כֵּן בְּאוֹת וְנֵס הָיוּ עוֹמְדִים.

וּבִתְלַת זְמַנִּין אֵלֶיךָ, כִּפְרוֹתָא אֲתַהֲדַרַת
בְּסִטְרָהּ, בְּדָקָא יָאוֹת, כִּפְרוֹתָא דָּא
אֲתַפְּרָסָא לְעֵילָא, גּוּ הָהוּא נִקְוָדָה טְמִירָא,
בְּנִהִירוֹ קְדַמָּאָה דְּאֲתַפְּרָסָא. לְבַתֵּר אֲתַפְּרָס
בְּשִׁלְמוֹ. וְשִׁרְיָא עַל הָהוּא פְּרִיסוֹ, כִּד
אֲתַחֲפִיין גְּדַפֵּי כְּרוּבִים עַל הָאִי כִּפְרָת, בְּגִין
לְאֲתַחֲפִיָּא כִּפְרוֹתָא, וְלֹא יְהִי בְּאֲתַגְלִיָּא.

כִּפְרָת. כִּפְרָת כְּתִיב, כִּד אֲתִיא נְהִירוֹ עֵילָאָה,
אֵינוֹן כְּרוּבִים בְּטָשִׁי בְּגַדְפִיָּהוּ, וְסִלְקִין
לוֹן לְעֵילָא, וְאֲמַרִין שִׁירָתָא מְסִיָּאוֹ דְּהָהוּא
חֲדוּדָה דְּהָהוּא נְהִירוֹ.

בְּגוֹזְנָא דָּא לְתַתָּא, וְכִפְרוֹתָא אֲתַהֲדַר, וּמֵאֵינוֹן
תִּלְתָּא וְחַד הָווּ כְּרוּבִים יְמִינָא
וּשְׂמָאלָא. יְמִינָא שִׁרְיָא בִּיהּ רוּחָא דְּלְעֵילָא,
מֵהָהוּא סִטְרָא. וּשְׂמָאלָא דְּהָהוּ בְּמַעְרֵב
בְּאֲתַהֲדַרוּתָא דְּכִפְרוֹתָא, קָאִים לְגַבִּיהּ בְּסִטְרָא
שְׂמָאלָא, וְשִׁרְיָא בִּיהּ רוּחָא דְּנוּקְבָא, וְאֲתַחֲבַר
דָּא בְּדָא בְּחִבּוּבֵי דְּדָכָר וְנוּקְבָא. וְכֵן לְכָל סִטְרִין
בְּאֲתַהֲדַרוּתָא דְּכִפְרוֹתָא. וְלַעוֹלָם תְּרִין אֵינוֹן,
דְּכָר וְנוּקְבָא, לְתַתָּא בְּהָאִי עֲלָמָא אֵינוֹן תְּרִין
וְלֹא יִתִּיר.

וְאִי תִימָא לְעֵילָא הוֹאִיל וְלֹא אֲצִטְרִיךְ דְּבִקּוּתָא
בְּכִפְרוֹתָא, אִיךָ אֲתַהֲדַר כִּפְרוֹתָא. וְדַאי
בְּהָהוּא אֲתַהֲדַרוּתָא, אֲתַדְּבַק דָּא בְּדָא, וְתַדִּיר
אֲתַדְּבַק בָּהּ.

בְּגוֹזְנָא דְּכְרוּבִים אֵינוֹן לְעֵילָא, קְיִימִין עַל אֵת
וְנִיפְסָא. וְהָא אוּקִימָנָא רְזָא דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת

כ) פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים סוּכְכִים, וְלֹא כְּתִיב פּוֹרְשֵׁי
כְּנָפִים סוּכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם, אֲלֵא עַל אֵת וְנִיפְסָא
הָווּ קְיִימִין. זְמַנִּין יְדִיעֵן הָווּ סִלְקִין גְּדַפִּיָּהוּ,
וּפְרָשִׁי לוֹן לְעֵילָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, וְהָווּ
מִתְהַדְרִין וּמִתְחַפִּיין עַל כִּפְרוֹתָא. וְעַל דָּא בְּאֵת
וְנִיפְסָא הָווּ קְיִימִין.

באותו מקום שהרוח העליונה היתה באה ושורה, ודאי שבאותו מקום ששורה יש בו ממשות וקיום באות ונס. האדם הוא מעפר, וטרם ששורה עליו ניצוץ של הרוח שלמעלה, אין בו ממשות. כיון ששורה עליו, יש בו ממשות, ועומד בקיום.

ואם תאמר, זה לבדו? בא וראה ממשות אהרן, שהוא עץ בלי ממשות כלל, כיון ששלח בו הקדוש ברוך הוא מעט רוח, עמד בקיום, ונעשה בו בריה וממשות. ומה העץ שאין דרכו בכף, כיון ששלח בו הקדוש ברוך הוא מקצת רוח אחד, עמד בקיום והיתה בו ממשות - הכרובים שהם קדושים, ועומדים בקדושה כמו שלמעלה, על אחת כמה וכמה.

בכר פעם שישראל היו צדיקים, הכרובים היו דבקים בדבקות פנים בפנים. כיון שהיו סורחים, היו מחזירים פניהם זה מזה. מנין היו יודעים? כאן נחלקו עמודי העולם. אבל בעשן הקרבן, ובקרבן שעל גבי המזבח, ובכהן כשברך את העם - בשלשת אלה היו יודעים, שהרי הכרובים מחזירים פניהם זה מזה, והקדוש ברוך הוא רוצה את תשובת בניו. עשן הקרבן, כשהיו ישראל צדיקים, העשן היה עולה למעלה בדרך ישרה, כעטור של מקלות. אם לצד מזרח אם לצד מערב, או בכל קצות העולם, בדרך ישר היה עולה. וכשלא סטה זמין ושמאל, אם הרצון היה קים למעלה ולמטה, והקדוש ברוך הוא מרצה במעשי ישראל בחביבות ותרה.

בקרובן שעל גבי המזבח, כשהיו ישראל צדיקים, היה נראה על גבי אש המזבח דמות של אריה

בכר אתר דרוחא עילאה הוה אתי ושרייא, ודאי בההוא אתר דשריא, אית ביה ממשו, וקיומא באת וניסא. בר נש איהו מעפרא, ועד לא שרא עליה נציצו דרוחא דלעילא, לית ביה ממשו, כיון דשריא עליה, אית ביה ממשו, וקיימא בקיומא.

ואי תימא דא בלחודוי, תא חזי מחוטרא דאהרן, דאיהו אעא בלא ממשו כלל, כיון דשדר ביה קודשא בריך הוא זעירו דרוחא, קאים בקיומא, ואתעביד ליה בריה וממשו. ומה אעא דלאו אורחיה בכף, כיון דשדר ביה קודשא בריך הוא חד זעירו דרוחא, קאים בקיומא, והוה ביה ממשו. פרוכים דאינון קדושין, וקיימין בקדושה כגוונא דלעילא, על אחת כמה וכמה.

בכר זימנא דישראל הוו זכאין, פרוכים הוו דביקין בדביקו אפין באפין, כיון דהוו סרחן, הוו מהדרן אנפיהו דא מן דא. מנא הוו ידעי, הכא אתפלגון עמודין דעלמא. אבל בתנא דקורבנא, ובקורבנא על גבי מדבחה, ובכהנא פד בריך ית עמא. באלין תלתא הוו ידעי, דהא פרוכים מהדרין אנפין דא מן דא, וקודשא בריך הוא בעי תיובתא דבנוי.

תנא דקורבנא, פד הוו ישראל זכאין, תנא הוה סליק לעילא באורח מישר, כעיטורא דקולפין, אי לסטר מזרח, אי לסטר מערב, או בכל סייפי עלמא, באורח מישר הוה סליק. וכד לא סטא לימינא ולשמאלא, כדן רעותא קיימא לעילא ותתא, וקודשא בריך הוא אתרעי בעובדין דישראל בחביבו ותר.

בקרובנא דעל גבי מדבחה. פד הוו ישראל זכאין, הוה מתחזי על גבי אשא

שאוכל הקרבן על המזבח, וכשלא היו צדיקים, היו רואים דמות של כלב רובץ על המזבח. כשהבחין היה מברך את העם, בשעה שהרים ידיו - פשעו ישראל צדיקים וראויים לברכה, ידיו היו זקופות בזקיפות, בלי טרח כלל, והורמו בשמחה וברצון. אז השכינה שורה עליהם, ונעמדו הם מעצמם, ואז הכהן היה יודע שישאל ראויים לברכה, וברך אותם ברצון הלב. וכשידיו היו כבדות ובטרח רב היו מזדקפות, ולא יכל להרימן אלא בטרח רב, אז היה יודע, שהרי השכינה לא שורה על ידיו, וישראל לא ראויים לברכה.

משום שבשעה שהשכינה היתה באה לשרות על ידיו, כל אותן האצבעות שהן בדיוקן עליון, היו שמחים בשמחה לקבל את השכינה עליהם, ופורחות להזדקף למעלה. כמו שהיו שמחים הכרובים של העולם הזה, וכל שכן למעלה, לקבל את השכינה על גביהן.

זוה סוד (שמות יז) וידי משה כבדים. מה הטעם? משום שבאותה השעה לא היו ישראל צדיקים, וידי משה כבדו, ולא יכל להרימם למעלה. שפתוב למעלה, על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה'. ואז ויבא עמלק, וידי משה כבדו ולא יכל להרימם, עד שקבל עליו ענש, שפתוב ויקחו אבן והיה פאשר ירים משה וגו'. כמו כן לוחות האבן, כמו הכהן.

ועל כן, פשישראל היו צדיקים באותו זמן, הכרובים היו פנים בפנים, מדבקים זה עם זה, וכשלא היו צדיקים, היו מחזירים פניהם זה מזה. ועל הסודות הללו

מדבחה דיוקנא דאריה אכיל קורבנא על מדבחה. וכד לא הוה זפאין, הוה חמן דיוקנא דכלבא רביע על מדבחה.

בהנא כד בריך ית עמא, בשעתא דזקיף ידוי, כד הוה ישראל זפאין ואתחזון לברכא, ידוי הוה זקיפין בזקיפו, בלא טורח כלל, ואתארמו בחידו וברעו. פדין שכינתא שרייא עליהו, ואזדקפן אינון מגרמייהו, וכדין כהנא הוה ידע, דאתחזון ישראל לברפתא, ובריך לון ברעו דלבא.

וכד ידוי הוה יקירין ובטורח סגי אזדקפו, ולא יכיל לארמא לון, אלא ברוב טורח. פדין הוה ידע, דהא שכינתא לא שרייא על ידוי. וישראל לא אתחזון לברכא.

בגין דבשעתא דשכינתא הוה אתייא לשרייא על ידוי, כל אינון אצבען דאינון בדיוקנא עילאה, הוה חדאן בחידו, לקבלא לה לשכינתא עליהו, ופרחי לאזדקפא לעילא. כמא דהוה חדאן פרובין דהאי עלמא, וכל שפן לעילא, לקבלא לה לשכינתא על גבייהו. ורזא דא, (שמות יז יב) וידי משה כבדים. מאי

טעמא, בגין דההיא שעתא ישראל לא הוה זפאין. וידוי דמשה איתייקרו, ולא יכיל לזקפא לון לעילא. דכתיב לעילא, (שם יז ז) על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה'. וכדין ויבא עמלק, ואתייקרו ידוי דמשה, ולא יכיל לזקפא לון, עד דקביל עליה עונשא. דכתיב ויקחו אבן והיה פאשר ירים משה וגו'. פגוונא דא לוחי אבניא, פגוונא דכהנא.

ועל דא, פרוכים בההוא זמנא דהוה ישראל זפאין, הוה אנפין באנפין, מתדבקין דא בדא. וכד לא הוה זפאין, הוה מהדרין אנפיהו